

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

Sect. I. Qvalis fuerit gratia Christi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

CAPVT IV.

De Gratia Christi.

SECTIO I.

Qualis fuerit Gratia Christi.

Nomine gratiæ hîc intelligimus in genere; illud, per quod aliquis Deo gratus & dilectus efficitur, ac proinde iustus & sanctus: cùm autem certum sit, Christum Dominum non solum secundum diuinitatem, sed etiam secundum humanitatem fuisse Deo gratum ac dilectum (quod & testimonio cœlitus misso tum in eius baptismo, tum in transfiguratione declaratum est) ac proinde iustum & sanctum, vt sæpe in scripturis vocatur; quaestio est, quâ ratione fuerit (in quantum homo) Deo gratus ac dilectus, seu per quid eius humanitas fuerit formaliter sanctificata. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. Christi humanitatem sanctificatam fuisse per gratiam habitualement, eius animæ infusam.

Probatum 1. ex cap. 11. 11. Vbi de Christo dicitur, quòd *requiescet super eum spiritus Domini*, quo loco per spiritum Domini gratiam habitualement sanctificantem intelligi docet S. Thom. q. 7. a. 1. Item ex cap. 1. S. Ioan. vbi Verbum incarnatū dicitur *plenum gratiæ & veritatis. Et de plenitudine eius nos omnes accepimus*; vnde sic argumentari licet: Christus plenus fuit illâ gratiâ, quæ ex eo tanquam fonte in nos effluit, & per quam sanctificamur; atqui gratiam habitualement nos ex illo accipimus, & per illam sanctificamur, vt supponimus ex tractatu de Gratia; ergo Christus fuit præditus, imò plenus gratiâ illâ habituali sanctificante.

Probatum 2. ex Athan. serm. 2. cont. Arianos, vbi de Christi-

Christo sic loquitur: *Quia ipse ut homo gratiam accepit, inde etiam factum est, ut nos etiam acceperimus.*

Probatur 3. ratione ducta ex his Apost. verbis Rom. 8. *Quos præsciuit, & prædestinavit conformes fieri imaginis Filij sui;* Vbi enim est conformitas sanctitatis, ibi eadem forma sanctificans debet reperiri; vnde sequitur, quod, cum inter Christum & alios iustos conformitas illa secundum Apost. mentem reperiri debeat; sicut iusti per gratiam habitualement sanctificantur, sic etiam Christus per eandem dici debeat sanctificatus.

Dicendum 2. Christi humanitatem præterea fuisse quoque sanctificatam per ipsammet diuinitatem, cui vnica fuit in persona Verbi.

Probatur 1. ex cap. 10. Act. vbi sanct. Petrus dicit Christum fuisse vnctum Spiritu sancto, quo loco per vnctionem sanct. Aug. lib. 15. de Trinit. cap. 26. intelligit sanctificationem; quasi dicat sanctus Petrus Christum ideo fuisse sanctum, quia ipsamet diuinitate vnctus & sanctificatus fuit.

Probatur 2. ex 6. Synodo gener. act. 17. vbi dicitur voluntatem Christi ideo nihil contrarium Deo velle, quia deificata est, id est sanctificata per diuinitatem, cui vnica est.

Probatur 3. ex S. Greg. Naz. orat. 36. num. 93. & 94. vbi dicit, Christum vt hominem esse diuinitate ipsam vnctum, id est sanctificatum: nec illam vnctionem fieri per aliquam operationem vt in alijs, qui sanctificantur, sed totius diuinitatis vnctis presentia; & S. Damase. lib. 3. de fide cap. vbi sic loquitur: *Ipsè Christus seipsum vnxit, vnctus vt Deus, vnctus autem vt homo? vnctio autem humanitatis est diuinitas.*

Probatur 4. ex eo, quod actiones humanitatis Christi fuerunt infiniti meriti ac valoris, vt dicitur c. 6. vnde sequitur, ipsius sanctitatem fuisse infinitam, quia valor moralis & meritum actionum fundatur præsertim in sanctitate personæ operantis, vt supponimus ex tractatu de gratia; non potest autem intelligi, quomodo Christus secundum humanitatem fuerit infinite sanctus, nisi in quantum

eius humanitas per ipsammet diuinitatē fuit sanctificata.

Dicendum 3. humanitatem Christi à primo instanti suæ conceptionis fuisse duobus supradictis modis sanctificatam; fuit enim à primo illo instanti Verbo diuino vnita, vt ex antedictis constat; vnionis autem illius excellentia hoc postulabat, vt anima Christi gratiâ illâ & sanctitate habituali donaretur, cū ratione illius vnionis à primo illo instanti dignissima esset, cui gratia illa conferretur.

Quæres 1. an, sicut Christus habuit gratiam habitualem sanctificantem, sic etiam gratiam actualem excitantem, & adiuuantē acceperit ad actus supernaturales eliciendos, sicut & ceteri homines ex eius meritis eam accipiunt? Resp. negatiuè: sicut enim beati in cœlo gratiâ illâ excitante, & adiuuante non indigent, quia clara Dei visio, & eius perfectus ac beatificus amor illis sufficiunt ad actus virtutum supernaturalium eliciendos, qui eorum statui conueniunt; sic cū anima Christi fuerit à primo instanti conceptionis excellentissimo lumine gloriæ prædita, proindeque clarâ essentia diuinæ visione, eiusdemque amore beatifico dotata, nullâ præterea actuali gratiâ indiguit ad quosuis virtutum actus exercendos.

Quæres 2. an gratiâ illâ, quæ gratis data vocantur, Christo collatæ fuerint? Resp. affirmatiuè; ratio est, quia hæ gratiæ maximè aptæ fuerunt ad eâ opera exercenda, per quæ ipse Christus generis humani redemptionem perfecit; vnde conuenientissimum fuit, vt in gradu perfectissimo illi conferrentur.

Quæres 3. an gratia habitualis Christi aliquod incrementum acceperit? Resp. negatiuè; Ratio est, quia gratia collata fuit Christo à primo instanti conceptionis intuitu vnionis hypostaticæ, vt supra dictum est; illius autem vnionis dignitas & excellentia requirebat, vt in Christo talis gratiæ plenitudo inesset, quæ nullum postea incrementum acciperet. Id etiam præterea constat ex eo, quod gratia non augetur in statu viæ secundum legem Dei ordinariam, nisi per merita; atqui Christus nihil sibi meruit

rui

Iuit quoad animam, & perfectiones illi inexistentes, vt infra dicitur; vnde S. Greg. Nazian. epist. 1. ad Cleodonium paulò post initium exponens illi fidem cath. sic loquitur: *Si quis Christum ex operibus perfectum esse dixerit, anathema sit*; ex quo loquendi modo patet, hanc veritatem, vt fide diuinà credendam, ab illo propositam fuisse.

Nec his obstat, quòd S. Luc. cap. 2. dicitur puerum Iesum profecisse gratià & sapientià apud Deum & homines: vt enim docet S. Thom. q. 7. a. 12. ad 3. particulis istis (*Sapientià & gratià*) non intelliguntur habitus; sed ipsa opera sapientiæ, & gratiæ; sensusque est, Christum pro aratis suæ progressu perfectiora opera sapientiæ & gratiæ exercuisse; solet enim scriptura (vt monet S. Doctor) opera virtutum nuncupare ipsomet nomine virtutum.

SECTIO II.

An in Christo fuerint virtutes & dona Spiritus Sancti.

Qvæstio intelligenda est non de virtutibus intellectualibus, vt sapientià, scientià, de quibus postea; sed de virtutibus propriè dictis, siue moralibus, siue Theologicis. Pro cuius resolutione

Dicendum 1. in Christo fuisse omnes virtutes, quæ nullam secum imperfectionem includunt eius beatitudini repugnantem. Hoc constat ex eo, quòd (vt docet S. Thom. q. 7. a. 2.) virtutes ab ipsa gratia tanquam à proprio fonte deriuantur; vnde, cum in Christo fuerit gratia perfectissima, sequitur, quòd ex illa perfectissima etiam virtutes processerint.

Diximus in assertionem, virtutes illas in Christo fuisse, quæ nullam includunt imperfectionem eius beatitudini repugnantem; supponimus enim id, quod ex dicendis seq. cap. constabit, animam Christi fuisse à primo instan-